

— А, грънци, а!

— Продавашъ ли ги, — запитала глупавата жена.

— Продавамъ!

— Взимашъ ли жълтъ бобъ за тѣхъ?

— Взимамъ.

— Чакай да видишъ какъвъ е!

Влѣзла бързо въ хамбара, разровила житото, намѣрила жълтицитѣ, напълнила една крина и изнесла.

Свѣтнаха очитѣ на грънчаря.

— Има ли още отъ тоя бобъ? — запиталъ той.

— У-у-у колко още, колко!

— Донеси още и цѣлата кола грънци сж твои.

Зарадвала се жената и носила, носила, додето дала всичкитѣ пари, до жълтичка.

Грънчарьтъ свалилъ грънцитѣ, натоварилъ паритѣ на колата и се изгубилъ.

Зарадвала се жената на грънцитѣ. Взяла да ги реди по плета. На всѣки колъ по едно гърне, на всѣки колъ — по гърне. Добре, ама за едно малко гърненце нѣмало мѣсто.

— Направете мѣсто и на малкото гърненце!

Грънцитѣ не мръдвали.

— Грънци, на васъ думамъ, сторете му мѣсто!

Грънцитѣ пакъ не помръдвали.

— Чакайте да ви науча, тъй ли ще ме слушате! — викнала жената. Грабнала една сопа и прасъ, прасъ, прасъ — изпотрошила всички грънци. А после турнала малкото гърненце на най-високия колъ и седнала да почива и се кара съ грънцитѣ, че не искали да сторятъ мѣсто на малкото гърне!

